

Mesačný spln

V jednom malom mestečku na ulici Hviezdna, v byte číslo 7, býval malý nezbedný škôlkár Oliver a jeho mladšia sestrička Kika. Končili prázdniny a buchtot skriň a zásuviek bolo počuť až na ulicu. Dvere na obývacej izbe sa otvorili a v nich stál Oliver. Na sebe mal oblečené plavky a na nich sveter.

- Maminka, som pripravený na prázdniny u babky. S hrdosťou vyhlásil Oliver a v ruke držal svojho plyšového medveďa Tomáša.
- Oliver, čo to máš na sebe? Sveter a plavky?
- Maminka, keď mi bude zima, budem mať sveter a keď bude teplo, plavky. Pohotovo odpovedal Oliver.
- Vyzleč si to. Všetko k babke som ti už zbalila.

Maminka Miška myslela ako vždy na všetko a Oliverov kufor už stál pripravený na chodbe. Otec Martin s úsmevom zdvihol zrak od knihy, usmial sa a povedal.

- Len aby si nezabudol na Tomáša.

Oliver si pre istotu ešte silnejšie pritisol svojho plyšového medveďa. Medveďa Tomáša dostal na svoje prvé narodeniny a od vtedy sú najlepší kamaráti. Pomáhal mu keď mal strach, keď sa nudil a zaháňal aj všetky strašidlá.

- Ociii, ja Tomáša nikdy nezabudnem...

Odvrkol Oliver.

- Oliver, poď sa obliecť, už musíme vyraziť.

Oliver utekal do svojej izby a o chvíľu bol prezlečený a pripravený na cestu. Zakývali Kike aj ockovi na rozlúčku a vyrazili k babke.

Babka s dedkom bývali v malej drevenej chalúpkе na konci dediny. Na žľaboch viseli rôzne bylinky a na verande sa vždy vyhrieval kocúr Murko. Úzky chodník smeroval k zelenej bráne, kde už čakala na Olivera babka s dedkom.

- Oliverko, konečne si prišiel. Musíš si užiť posledný týždeň prázdnin pred škôlkou.

S úsmevom otvárala babka dvere na aute a vítala Olivera.

Babka Agáta mala veľa detí a ešte viac vnúčat. Rada pre nich pripravovala rôzne koláče a buchty od výmyslu sveta. Mala šedivé vlasy, ktoré stále nosila zapletené do vrkoča. Usmievala sa od rána do večera a vlastne Oliver ju nikdy nevidel smutnú ani zamračenú. To prenechala dedkovi.

Dedko František bol starý frfloš. Navonok vyzeral ako prísny starý otec, ale vo vnútri to bol najväčší dobrák. Stále sedel na lavičke pred domom a bafkal zo svojej dlhej fajky.

- Oliver, nenaháňaj tie mačky!

- Oliver, nechaj moju palicu!

Napomínal ho.

Ale Oliver sa len šibalsky usmial a hľadal nové dobrodružstvo. Veď dedko mal toľko pokladov. Tam deravé koleso, oproti staré rádio a to nehovorím, koľko pokladov schovával na povale! Dedko bol, ale dobrý strážca povaly a Oliver mal len pár krát možnosť nahliadnuť, čo všetko sa tam skrýva.

Oliverovi vždy deň u babky a dedka prešiel tak rýchlo. Ani sa nenazdal a už bol v posteli pripravený na spánok. Jeden večer sa Oliverovi nedalo zaspáť. Krútil sa, stískal perinu a stále nič. Aj medveď Tomáš bol na tom rovnako. Zato babka, chrápala akoby píľila drevo. Pozrel von z okna a mesiac mu pohľad opätoval.

– Babka...

Štuchol jemne do babky a chrápanie zmenilo tón.

– Babka...

Babka sa prebrala a ospalým hlasom sa opýtala

– Oliverko, prečo nespíš?

– Nemôžem zaspáť, mesiac sa na mňa pozerá.

Babka sa zasmiala.

– Vieš Oliverko, mesiac ťa zdraví. Chce sa s tebou hrať.

– Ale ja nechcem.

Zatvrdlo odpovedal.

- Poviem ti jeden príbeh. Bola zima a snehu bolo toľko, že našu chalúpku nebolo takmer vôbec vidieť. Už sme skoro spali, a v tom nám niekto zaklopal na dvere. Dedko vstal z postele a išiel otvoriť. Vo dverách stál malý mužíček v teplom kožuchu. Spod kapucne mu trčali len zamrznuté fúzy.

- Dobrý večer prajem, von je strašná zima. Nemôžem sa u vás zohriať?

Dedko zašomral, ale ja som hneď umrznutého hosťa pozvala dovnútra. Postavila som na čaj, na stôl som položila makové buchty a popravila mu v kuchyni pri peci.

– Ďakujem vám mladá pani. Nebudem vás dlho obťažovať. Hneď ráno vyrazím.

Išli sme spať a hosťa sme nechali v kuchyni. Ráno sme ho stretli pri odchode.

- Rád by som sa Vám poďakoval za noc ľah.

Prešiel rukou ponad perinu a na perine sa zrazu objavili hviezdy.

- Každé dieťa, ktoré pod ňou zaspí, zobudí sa s úsmevom na tvári.

Usmial sa a ako mávnutím čarovného prútika zrazu zmizol.

Perina dlho ležala odložená v skrini, až kým jedného dňa tvoj ocko nemohol zaspáť. Nepomáhali rozprávky, teplé mlieko a ani medovkový čaj. Už sme boli zúfalí, keď ma napadol náš hosť a perina s hviezdami. Vybrala som perinu zo skrine, prikryla tvojho ocka a on v sekunde zaspal.

– Babka, ty si vymýšľaš. Žiadna taká perina neexistuje.

Babka sa postavila z postele, otvorila skriňu a vybrala z nej obrovskú perinu s hviezdami. Prikryla Olivera a ten v okamihu zaspal.

Perina, ktorou ho babka Agáta prikryla, sa zrazu zmenila na nočnú oblohu a on sa nachádzal v tej najkrajšej vesmírnej rakete. Na sebe mal oblečenú modrú uniformu posiatu žltými hviezdami a na hrudi sa mu hrdil nápis: Kapitán Oliver.